

Α) Κυριολ. 1) Είδος δικτύου ρυτιζομένου εις τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ συρομένου ὑπὸ δύο πλοίων ἱστιοφόρων παραλλήλως πλεόντων σύνηθ. 2) Πλοῖον ἱστιοφόρον εὐχρηστον εἰς τὴν ἀλιείαν διὰ τοῦ εἰρημένου εἰδικοῦ δικτύου σύνηθ. Συνών. *ἀνεμοῦσα*. 3) Οἱ διὰ τῆς ἀνεμότραττας συλλαμβανόμενοι ἰχθύς Κέρκ.: *Πενήντα λεφτὰ τὰ ψάρια, πενήντα ἢ ἀνεμότραττα*.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνθρωπος ἀρπακτικός, πλεονέκτης Ζάκ.: *Ὁ δεῖνα εἶναι ἀνεμότραττα*. 2) Ὁ τῇδε κάκεισε πλανώμενος Ζάκ. Κεφαλλ.

άνεμοτραττάρης ὁ, ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 103

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμότραττα*.

Ὁ ἀλιεύων διὰ τῆς ἀνεμότραττας: *Τὸ παράξενο εἶναι πῶς αὐτοὶ τοὺς οἱ ἀνεμοτραττάρηδες... ξεμολογοῦνται τὸ κακὸ καὶ δείχνουν πῶς θὰ ᾤετο τοῦλάχιστο τὸ μισοκαλόκαιρο νὰ σταματᾷ ἢ δουλειὰ τοὺς ἔς τὰ στενὰ περάσματα*.

***ἀνεμοτραυῶ**, μέσ. ἀνεμοτραυιέμαι ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 38

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμος* καὶ τοῦ ρ. *τραυῶ*.

Μέσ. παρασύρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ταλαιπωροῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου: Ποίημ.

*Κι ὄντας ἀνεμοδέρνεσαι κι ἀνεμοτραυιέσαι
κι ἀκούς τὸν ἄνεμο κι ἄχει παράξενα τραγούδια*.

Πβ. *ἀνεμοδέρνω* 2.

ἀνεμοτρέχω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμος* καὶ τοῦ ρ. *τρέχω*.

Κατὰ γ' πρόσωπ.: Φρ. *ἀνεμοτρέχει μου* (ὑπὸ τοῦ διαβόλου εἴτε τῆς τύχης τεκταίνεται κακὸν τι ἐναντίον μου). Πβ. *ἀνεμος* 1 β.

***ἀνεμοτρουλλιάζω**, ἀνεμοτρουλιάζω Λεξ. Δημητρ. ἀνιμουτρουλιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμος* καὶ τοῦ ρ. *τρουλλιάζω*.

Ἐνσκήπτων ἀπροσδοκῆτως προξενῶ σύγχυσιν καὶ σκορπισμὸν ἔνθ' ἄν.: *Τὸν γιράξ' ἀνιμουτρουλιάζει τ'ς κόττις Αἰτωλ. Ἀνιμουτρουλιάχ' καν τὰ γίδια ἀπ' τοῦ λύκου αὐτόθ. || Ἄσμ.*

Τοὺς Τούρκους παίρνουν ὀμπροστά, τοὺς ἀνεμοτρουλιάζουν Λεξ. Δημητρ.

ἀνεμοτροχαλιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμος* καὶ τοῦ ρ. *τροχαλιάζω*.

Μετακινῶ τοὺς λίθους ἐρευνῶν πρὸς εὕρεσιν πράγματός τινος: *Τὸ νοῦ σου νὰ ᾄχης, ἀτὰ π' ἀνεμοτροχαλιάζεις νὰ μὴ βγῇ κανεὶς σκορπιὸς νὰ σὲ δαγᾷ*.

***ἀνεμοτσάμπουρο** τό, ἀνεμοτσάδουρο Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀνεμος* καὶ πιθανῶς *τσάμπουρο*.

1) Ἰσχυρὰ καὶ ὀρμητικὴ θύελλα συνήθως μετὰ βροχῆς ἢ χαλάξης ἔνθ' ἄν.: *Κατέβασε ἀνεμοτσάδουρο Κύθηρ.*

β) Μεταφ. ὁ διάβολος (διὰ τὴν σημ. ἰδ. *ἀνεμος* 1 β) Κρήτ.: *Νὰ πᾶς ἔς τ' ἀνεμοτσάδουρο!* 2) Σύγχυσις, ταραχὴ Κρήτ.: *Ἐκακαρίζανε οἱ -ῖ- ὄρνθες καὶ μὴ σιμῇ χυνέται ἕνας φαλούκωνας καὶ τῶνε κάνει ἕνα ἀνεμοτσάδουρο καὶ ἀπὸ φύγη φύγη (φαλούκωνας = εἶδος ἱέρακος) Κρήτ.*

ἀνεμοτσάντιλα ἢ, ἰδ. *ἀνεμο-* 2.

ἀνεμοτσέκουρο τό, ἰδ. *ἀνεμο-* 2.

ἀνεμόστρουγγα ἢ, ἰδ. *ἀνεμο-* 2.

ἀνεμοτύρι τό, ἰδ. *ἀνεμο-* 2.

ἀνεμούρα ἢ, (I) ΚΤεφαρίκ. Λιανοτράγ. 12

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμούρι* κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτυλίσσεται ἐκ τῆς ἀνέμης τὸ νῆμα καὶ τυλίσσεται εἰς τὰ καλάμια, σβίγα: Ἄσμ.

*Ἀνεμοστάτης θὰ γενῶ κι ἀνέμη νὰ γυρίζω
καὶ ἀνεμούρα ὁλόχρυσον γιὰ νὰ σὲ περ' γυρίζω.*

Συνών. *ἀνεμούρι* (I) 1.

ἀνεμούρα ἢ, (II) Κῶς Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Λάστ. Μεσσ. Οἶν. Τρίκκ.) κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 30 — Λεξ. Κομ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. *ἀνεμούρα* Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀλεμούρα* Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα. Ἰδ. Κορ. Γραμματ. 84. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Τὸ *ἀλεμούρα* κατ' ἄνομ.

1) Ἰσχυρὰ πνοὴ ἀνέμου, καταιγίς, θύελλα ἔνθ' ἄν.: *Σ' κῶθ' ἔσε ἀνεμούρα Κλουτσίνοχ. Φυσάει ἀνεμούρα Μεσσ. Σήμερα εἶνι ἀνεμούρα Αἰτωλ. Μεγάλῃ ταραχῇ μὲ τὸ ἄκουσμα σηκώθηκε σὰν ξαφνικὴ ἀνεμούρα μέσα ἔς τὸ χωριὸ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνεμικός* Β 1. β) Μετων. ὁ προκαλὼν σκάνδαλα, ραδιοῦργος, ταραχοποιὸς Χίος: *Μὴ ἀλεμούρα ποῦ ναι!* Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνακατούρης*. 2) Λεπτὴ βροχὴ συνοδευομένη ὑπ' ἀνέμου Πελοπ. (Οἶν.): *Πέφτει ἀνεμούρα*.*

ἀνεμούρι τό, (I) Ἀνδρ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Σέριφ. κ.ά. *ἀναμούρι* Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνέμη* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

1) *Ἀνεμούρα* (I), ὁ ἰδ., Ἡπ. Κέρκ. Παξ.: Ἄσμ.

*Ἀνεμοστάτης θὰ γενῶ κι ἀνέμη νὰ γυρίζω
κ' ἔν' ἀνεμούρι ὁλόχρυσον γιὰ νὰ σὲ περ' γυρίζω*

Ἡπ. 2) Ὀργανον πρὸς ἐξαγωγήν τῆς μετάξης Ἰθάκ.

3) Ὀργανον τῆς ὑφαντικῆς, διὰ τοῦ ὁποίου συνάγουν εἰς μίτον τὰ νήματα Κεφαλλ. 4) Ὀργανον διὰ τοῦ ὁποίου στρίβουν τὸ νῆμα πρὸς κατασκευὴν σχοινίου Ἀνδρ. Κύθν. Σέριφ.

ἀνεμούρι τό, (II) Θήρ. — ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολόγ. 32 — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *ἀνεμούριον*.

1) Ὀργανον δεικνύον τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνέμων, ἀνεμοδείκτης ΛΠαλάσκ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἀνεμούρι κατάκορφα ἔς τὴ σκεπὴ Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνεμοδοῦρα*. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάσ. 2) Ὁ χαρταετὸς τῶν παιδιῶν Λεξ. Αἰν. 3) Κολοκύνθη κενὴ προσδεδεμένη εἰς τὸ ἄκρον δικτύου καὶ ἐπιπλέουσα, ἢ ὁποία χρησιμεύει πρὸς εὕρεσιν τοῦ δικτύου Θήρ. Συνών. *σημαδοῦρι*.*

ἀνεμουρία ἢ, Πελοπ. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουρία. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι *λυσσοῦρία* (πολὺ ἄλμυρό), *Μανιατοῦρία* (πλήθος Μανιατῶν) κτλ.

Ἀνώμαλος ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, καθ' ἣν πνέουν ἄνεμοι διάφοροι: *Σήμερα ἔχει ἀνεμουρία. Μὲ τοῦτες τὲς ἀνεμουρίες δὲ μπορᾶμε νὰ λιχνίσωμε*.

ἀνεμουρίζω Κάρπ. Κρήτ. Χίος ἄνεμουρίζω Κάρπ. Κῶς Ρόδ. Μέσ. ἀνεμουρίζομαι Λεξ. Πρω. ἀνεμουρίζομαι Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀνεμουρίζομαι Κάρπ. ἄνεμουρίζομαι Κάσ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμούρα* (II).

1) Σκορπίζω, ἐξαφανίζω τι Ρόδ.: *Μοῦ ἐνεμούρισε τὰ πράματά μου*. 2) Ἀποπέμπω, ἀποδιώκω τινὰ μὲ κακὸν

